

Rákos Sándor

AMELYBEN AZON TÖPRENG, HOGYAN SZABADULJON A VÉNEMBERTŐL, AKI SZEMBENÉZ VELE

egy csupa-ránc-arcú vénember
él vissza csúful a nevemmel

tükör lapjáról sandán les rám
a százéves vaksi aggastyán

csorba szája azt hajtogatja
én ő vagyok önmagam apja

kétkedem? sorolja rendre
emlékeimet rákként menve

hátra évszámra az időben
és menten rátalál a dőre

valamire mit rajtam kívül
nem tudhat más csak ő egyedül

perbe szállni vele nincs kedvem
magammal harcba keverednem

és dacból ha megtenném ezt is
egymagam lennék győztes-vesztes

mint aki ottfelejt akartan
mosdóban oltózóban parkban

régi ruhát ha szerez újat
tőle talán úgy szabaduljak?

vagy mint ebét szívtelen gazda
veszti el – zárjam ki a fagyba?

vagy – westernhős – szögezzek inkább
torkának kést szívének flintát?

vagy tán végezzek *én* magammal
s árnyékomként *ő* is velem hal?

VAK BÚJÓCSKA

ha nem vagy mért csalog az embert
ha vagy mért vagy annyira rejtve
hogy létezésed a halandó
ne tudja csak kínlódva sejtse

vak bújócskát játszottam én is
veled az évek erdejében
egy-egy távoli tört nesz voltál
s már csak kihúlt nyomodba értem

levélsóhajjal lombsúgással
mintha üzentél volna néha
de a jel káprázattá foszlott
s csalt lélekölő szakadékba

már nem hiszem hogy rádtalálok
és nem hiszem hogy rámtalálhat
késő kegyed felém robajló
kőomlásában a halálnak

mielőtt a görgeteg elnyel
bizonyágtévőn mégis hozzám
hajolhatnál kézzel illetve
szilánkok-fölsebzette orcám

Takács Zsuzsa

MÉYPONT

*Kár lenne nélkülünk, harsogták a fekete
betűk a reklámmelleken feszülő trikón.
Komolyan vettem, kár lenne nélkülem!
Közben az Állami Biztosítóról volt szó,
és nem a nőkről. Mégis elszánt
mosollyal néztem a férfiakra, bár
nem láttam be egészen, mért is lenne
kár, de jólesett a gesztus.
Később Jé-vel beszéltem a feliratról,
elképesztő, mondta, ő végig egy bizonyos*